

[Erhard Jakobsen]

ler I må gøre det. Det er i nogle tilfælde det samme, det ved jeg også fra min borgmestertid. Vi gjorde både det, vi måtte, og også det, vi måske måtte – og det fik vi så også lov til.

Man kan ikke på samme tid opretholde et ønske om styring og så denne i mine øjne fuldstændig antidemokratiske tankegang om, at alt skal decentraliseres. Vel skal det da ej. Det ene øjeblik siger man styring, det næste øjeblik siger man decentralisering. Ja men hvad er det for en forvirring? Man må se at finde ud af en nytænkning dér. Vi har fra centrum-demokraternes side længe advaret mod bloktilskudsordningen. Den rammer hamrende uretfærdigt over for kommunerne, fordi kommunerne er så vidt forskellige, bl. a. med hensyn til fordelingen af børn og gamle på den ene side og så dem i den såkaldt produktive alder på den anden side. I Thisted tjener man i snit det halve af, hvad man tjener i de københavnske omegnskommuner, men man har jo ikke mindre udgifter af den grund. Alt det dér er man slet ikke nået frem til at råde bod på ved en så generel ordning som bloktilskuddene.

Jeg har ved mange lejligheder med en vis beundring tænkt tilbage på Viggo Kampmann og borgmester Retoft. Det er to navne, som var forbundet med den mellemkommunale refusionsordning, som med en kæmpe-mæssig indsats af viden og indsigt blev skabt i midten af 1930'erne. Jeg er ikke sikker på, om ikke det kommunale selvstyre var tjent med, at man lod kommunernes samlede enhed være med til at dække de udgifter, som naturligt bør høre hjemme ude i kommunal regie, men ikke sådan at det var den enkelte kommune og dens placering, der blev afgørende for, hvor meget den kom til at bære.

Disse ting vil jeg gerne have ind i den debat, fordi jeg synes, det er så urealistisk, at man på den ene side forkynder sin kærlighed til det og det uden samtidig at erkende, at det koster altså, at man så mister det andet.

Det er det samme med arbejdsløsheden. Hvorfor vil man ikke erkende det? Jeg ved, regeringen flere gange har tilkendegivet både med forslag og med udtalelser, at man vil erkende det.

For det første: hvornår får vi klar besked på, hvor stor arbejdsløsheden er? For den er ikke de tal, vi hører om her. Ja, det er den måske nok, det er de understøttede, og jeg vil ikke fratage dem en eneste øre, men det

er ikke folk, der søger beskæftigelse. Det er ikke folk, der er ude efter at få et job, altså er det ikke et beskæftigelsesproblem. Der er tusindvis af eksempler rundt omkring på, at det er umuligt at skaffe folk til stillinger, som er ganske almindelige og oven i købet er vel-lønnede. Jeg siger ikke, jeg vil lave den ordning om, at jeg vil give mindre understøttelse. Jeg siger bare: det er ikke et arbejdsløshedsproblem, at der er en hel del mennesker, der modtager noget hjælp, uden at de er arbejdssøgende. Man må bare erkende, at sådan er det.

Det nytter heller ikke noget, at de alle sammen begynder at søge, for vi har altså ikke noget at bruge dem til. Vi skal ikke bruge alle de mennesker i 40 timer om ugen, ikke engang i 35. Det er en ting, vi har talt om før. Det er en helt anden arbejdstid, vi skal se i øjnene i industrien, i de store områder ud i fremtiden. Også det bliver man nødt til at erkende.

Så det sidste, og det bliver det sværeste: hvornår bliver det her i Danmark almindeligt accepteret fra alle sider, at det er en udmærket ting, hvis en 13-årig skoledreng tjener 10 kr. i timen på at bringe blomster ud for en blomsterhandlerske, der selv endnu ikke har haft 10 kr. i timen på noget tidspunkt for det arbejde, hun udfører? Det må man ikke. Der kan både blive fagligt møde og meget mere ud af det, ikke på arbejdspladsen, men uden for, og konflikt og blokade og alt det dér. Hvornår vil man erkende, at der ligger måske 70.000 eller 80.000 job, som nogle mennesker gerne ville have, hvis de kunne få lov til at tage dem på de vilkår, de job nu engang har? Så kunne vi nå frem til et samfund i Danmark, der var næsten lige så godt, som det var for 6 eller 7 år siden, da man kunne få bragt varer ud fra købmanden, da man kunne få bragt mælk ud fra bager og ismejeri osv., da man kunne få bragt alt ud. Det er i dag passé, for ingen kan betale en minimumsløn på 38 kr. i timen for sådan noget som det dér.

Der er titusinder, der gerne vil lave det for en helt anden betaling, men det må de ikke, for så tager de jobbet fra nogle. Nej, det gør de ikke, jobbene bliver bare nedlagt. På benzinstationer og utallige andre steder er der masser af job, som kunne udføres af unge mennesker, der har lyst til det, som ikke kan andet, som ikke vil lave andet, og som ikke